

ventning om, at denne standard er til stede, så længe autorisationen haves.

En sundhedsperson kan fratages autorisationen efter centralstyrelseslovens § 5, såfremt personen må antages at være til fare for andre mennesker på grund af enten 1) en legemlig mangel, der gør den pågældende uegnet til udøvelse af hvervet, eller 2) sygdom eller misbrug af rusmidler eller lignende, der bevirker, at udøveren varigt eller med mellemrum befinder sig i en mangelfuld sjælstilstand, eller 3) udvist grov forsømmelighed ved udøvelsen af hvervet.

Såfremt Sundhedsstyrelsen finder, at en autorisation skal fratages, anmoder styrelsen vedkommende sundhedsperson om frivilligt at fraskrive sig denne. I de tilfælde, hvor dette ikke er muligt, afgiver Sundhedsstyrelsen en indstilling om autorisationsfratagelse til sundhedsministeren. Styrelsen skal indhente en skriftlig erklæring fra Retslægerådet, før styrelsen afgiver indstilling til sundhedsministeren, ligesom udøveren af hvervet skal have lejlighed til skriftligt at fremføre sine synspunkter eller at afgive en mundtlig redegørelse i et møde, hvori også Retslægerådet deltager, jf. centralstyrelseslovens § 6.

Sundhedspersonen opfordres til at tilkendegive, om vedkommende ønsker sagen afgjort administrativt (af sundhedsministeren) eller ved domstolene. Modtages en sådan tilkendegivelse ikke, skal sagen indbringes for domstolene. Sundhedsministeren kan anmode udøveren af hvervet om at lade sig underkaste en lægelig undersøgelse til brug for ministerens stillingtagen til, om autorisationen skal søges frataget den pågældende, jf. centralstyrelseslovens § 9. Nægter den pågældende at efterkomme en sådan anmodning, forelægger sundhedsministeren spørgsmålet for retten. Retten afgør spørgsmålet ved kendelse. Undlader udøveren af hvervet at efterkomme en kendelse fra domstolen om at underkaste sig en lægelig undersøgelse, fratager sundhedsministeren den pågældende autorisationen.

I påtrængende tilfælde, hvor den fortsatte virksomhed skønnes at bringe byde overhængende fare, kan Sundhedsstyrelsen midlertidigt fratage udøveren af hvervet autorisationen. Sundhedsstyrelsens afgørelse skal omgående meddeles sundhedsministeren, der stadfæster eller ophæver Sundhedsstyrelsens afgørelse, jf. centralstyrelseslovens § 7.

Sundhedsstyrelsen vurderer årligt ca. 200 sundhedspersoners autorisationsforhold. I forbindelse hermed indgår styrelsen frivillige aftaler med en stor del af disse sundhedspersoner i form af uvarslede urin-kontroller og misbrugsbehandling. I ca. 10 tilfælde ender sagen med, at autorisationen fraskrives eller fratages efter bestemmelserne i lovens kapitel 2.

3. Baggrund for lovforslaget samt lovforslagets indhold

3.1. Generelt

De eksisterende regler i centralstyrelsesloven om tilsyn med sundhedspersoner, herunder autorisationsfratagelsesreglerne, gør det ikke i tilstrækkeligt omfang muligt at varetage patienternes sikkerhed i de tilfælde, hvor enkelte sundhedspersoner udøver faglig virksomhed på en uforsvarlig måde. Den uforsvarlige adfærd kan dels vedrøre forhold vedrørende sundhedspersonens generelle egnethed, dvs. navnlig sygdom og misbrug, som er af betydning for den faglige virksomhed, de pågældende udøver, dels vedrøre sundhedspersonens faglige kompetence. Endvidere har tilsynsmyndighederne efter gældende lovgivning ikke mulighed for at sanktionere, såfremt en sundhedsperson ikke bidrager med de oplysninger, som myndighederne finder nødvendige for at gennemføre tilsynet med personer inden for sundhedsvæsenet. Det indebærer, at tilsynsmyndighederne i de tilfælde, hvor en sundhedsperson nægter at udlevere relevante oplysninger til brug for en tilsynssag, i dag ikke har mulighed for at undersøge sagen nærmere.

3.2. Sundhedspersoners pligt til at afgive oplysninger til tilsynsmyndighederne

Tilsynsmyndighederne, dvs. embedslægeinstitutionerne og Sundhedsstyrelsen, har efter gældende lovgivning ikke nogen sanktionsmuligheder, såfremt en sundhedsperson ikke ønsker at bidrage til at oplyse en sag om vedkommendes egen faglige virksomhedsudøvelse. Der har således gennem årene været flere tilfælde, hvor en sundhedsperson har vægret sig ved at kommunikere med tilsynsmyndighederne i forbindelse med undersøgelser af vedkommendes faglige virksomhed. I en sådan situation har hverken embedslægeinstitutionen eller Sundhedsstyrelsen haft mulighed for at gennemtvinge, at den pågældende udleverede oplysningerne.

Derimod kan sundhedspersoner, der er indklaget for Sundhedsvæsenets Patientklagenævn i medfør af centralstyrelseslovens § 25, jf. § 19, stk. 2, straffes med bøde, hvis de ikke medvirker ved sagens oplysning for Patientklagenævnet.

Det foreslås derfor i lovforslagets § 4, stk. 2, at Sundhedsstyrelsen som led i det almindelige tilsyn efter centralstyrelseslovens § 4, stk. 1, kan afkræve personer inden for sundhedsvæsenet de oplysninger, der er nødvendige for at gennemføre tilsynet.

§ 4, stk. 2, kan alene finde anvendelse, når der er tale om afkrævning af oplysninger som led i Sund-